

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 39064

гр. София, 24.11.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
закрито заседание на 24.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

като разгледа дело номер **12230** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс
/АПК/.

Образувано е по повод на жалба с вх. № 28683 от 18.11.2025 г. и вх. № 29104 от 21.11.2025 г. по
описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Н. В. С., ЕГН [ЕГН], с адрес
[населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна
административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.1, б. „3“, бб от Закона за движение по пътищата
(ЗДвП) № 25-4332-005474 от 11.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна
полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП- СДВР), с която спрямо
жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка “временно отнемане на
свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за
отговорността, но не повече от 3 месеца“.

С депозираната по делото жалба е направено искане за спиране изпълнението на наложената
ПАМ, на основание чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 от АПК, тъй като същата причинява на оспорвания
значителна и трудно поправима вреда. За да обоснове наличието на предпоставките по чл. 166 от
АПК, жалбоподателят посочва, че работи като „интериорен дизайнер“ във фирма „Некрато“
ЕООД, за което представя трудов договор. В искането е посочено, че изпълнението на служебните
й задължения по трудовия договор е свързано с ежедневно пътуване от [населено място] до
[населено място] и тъй като няма друг транспорт ще й се наложи да напусне работа или да бъде
уволнена, ако закъсне за работа.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с материалите по делото, намира искането за
допустимо. Подадено е в срок, от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с
оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на
заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ
не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или

на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП зависи от преценката дали незабавното изпълнение на ПАМ може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК.

В конкретния случай са налице данни ПАМ въз основа на какъв акт е издадена . В заповедта са описани четливо фактическите установявания, които са мотивирали органа да я издаде, както и че нарушението е по чл. 20, ал.1 ЗДвП и чл. 123, ал.1 ЗДвП. Фактическата обстановка е описана в представения акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на 10.11.2025 г., част от административната преписка.

Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалваната пред съда заповед е да се даде временна защита на твърдението на оспорващия, че актът ще му причини значителна или трудно поправима вреда.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основание за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. В тежест на оспорващия е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно. Към депозираното искане не са ангажирани доказателства, от които да може да се направи категоричен извод, че са налице основания за спиране на предварителното изпълнение на издадената ЗППАМ. Твърденията в искането за настъпването на вреди за срока на наложената ПАМ не са подкрепени с писмени доказателства, които да обосноват наличието на вреди, които са противопоставими на обществения интерес по безопасно управление на МПС. Следователно не водят до извод, че са налице предпоставките по чл. 166, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 60 от АПК за спиране предварителното изпълнение на ЗППАМ.

По изложените съображения съдът намира искането за неоснователно и като такова следва да бъде отхвърлено.

Водим от горното, Административен съд – София-град, III отделение, 8 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Н. В. С., ЕГН [ЕГН], за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „З“, бб от Закона за движение по пътищата № 25-4332-005474 от 11.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка “временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 7 дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: